



Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. VIII. Eleemosynæ maleficas artes retundunt, beneficia posterorum
memoriæ tradunt, nomen immortale pariunt.

Muaviffimus ex imo emerit, perinde fi è cadavere non vermes, fed unguenta & aromata mera ebulliant. Nihil fuaveolentius mifericordiâ; cælum exhilarat, & terras. Theophannio neque fanguine neque hac fantomâ inferiorem jungo.

CAPVT VIII.

Eleemofynâ maleficas artes retundunt, beneficia pofterorum memorie tradunt, nomen immortale pariunt.

REX Macedo Alexander in eam cogitationem venit, ut orbem terrarum fuæ potestatis facere moliretur. Antequam militares copias Macedoniâ educeret, quidquid argenti facti habuit, id fatrapis ac ducibus fuais pæne omne dilargitus eft. Hic unus aliquis majoris audentiæ regiam submovere, & tantum non prodigalitate accufare, eam munificentiam videri nimiam, fed interrogare, quid denique rex fibi fervaret? Hic Alexander ore ridenti: Imò verò plurimum, inquit, refervo mihi, fperam ampliffimam ad principatum orbis, hunc ducum meorum ope obtinendum nihil diffido. Quapropter animos illis addere ad vincendum largitate munerum meî confilii eft. Montes plumbeos non difficulter fpernis, qui certò fperat aereos.

Qui fuâ pæne omnia pauperibus impendit, fperam fibi retinet multò maximam. Hæc Alexandri fpe longe certior, & thefauris omnibus verè opulentior; imò fecura profufus & certa eft. Altera illa bello nititur & ferro; at varius eft belli eventus, & infelix fæpe profurfus ferri: fperes autem ifta divitiis erigitur promiffis. Suas pollicitationes Deus in auras evanefcere non finet. Dei filius dixit: Cælum & terra tranfibunt, verba autem mea non præteribunt. Promiffiones Chrifti luculentiffimæ: Amen dico vobis, non periet mercedem fuam, quicumque potum dederit uni ex minimis iftis, calicem aquæ frigidæ. Hoc promiffum firmans: Da, inquit, pauperibus, & habebis thefaurum in cælo. Cum facis conviviuium, voca pauperes, retribuatur enim tibi in refectione iuftorum. Hæc fperem reddunt certam, hæc illam attollunt cælo, modò fides non claudicat. Huic magis firmanda nunc exponemus, quam potenter eleemofynæ omnes inferorum confultationes, ut vetus lex loquitur, artesque maleficas expugnent, & largitori nomen æternum concilient.

§. I.

IN Republicâ Chriftianâ veneficos, fagas & veneficas, primaria diaboli mancipia reperiri, nec levi numero, tantum malum eft, ut quibusdam videatur incredibile. Sed res loquitur. Innumera damna fetibus, pecori, & hominibus illata clamant. Et quis adeo perfrixtæ frontis fit, ut tam diverfos magiftratus tot locis in eam hominum luem gladio & igne vindicantes erroris damnet? Tot millia hujus orcinianæ plebis in rogam ierunt, & omnes iudices iniquæ fententiæ accufabimus? Sunt nihilominus frigidiffimi Chriftiani, nec ifto nomiæ digni, qui manibus pedibusque obftant, quò minus hoc lolu genus eradicitur, ne forfan, quod ajunt, in innocentiam faviatur. O homines divini honoris hoftes! Nunquid non expreffiffimè lex divina imperat? Veneficos non patieris vivere. Hic ego præfules, dynaftas, principes, reges, quam polfum contentiffimâ voce, & divino iuffu in clamam: Veneficos non patiemini vivere. Ferro & flammâ hæc deterrima hominum peftis excindenda. Exirpetur hoc lolium, ne nimia fecunditate increfcant, quod cheu fieri videmus & dolemus. Tollantur

Tom. II.

impii, ne lues ferpat, ardeant perduelles Dei, ne inferorum regnum in hunc orbem tranfperant. Vobis, ô principes & reges, commiffus eft gladius, ut in capita noxia iuffis fupplicis anadvertis: quis autem magis noxia, quam qui Numinis hoftis juratus? Venefici ac veneficæ omnes profefsi ac jurati funt hoftes Dei. O princeps, ô rex, veneficos non patieris vivere!

Ad infandum hoc malum potentius cavendum faciunt exhortationes calidæ, quæ Dei leges, præmia, imò his hoc fupplicia, potiffimum autem æternitatem affidue incucent. Si enim divinum nomen fugat, demones, non minus lex & opera divina publicè collaudata id virium habebunt. Deinde jura menta, perjurya & execrationes diræ neutiquam tolerandæ funt. Nec enim offe aut pane alliciendus eft canis, quem abactum velis. Atqui deprecationes diræ, ac perjurya diaboli jam antè promptiffimum accerfunt. Tertio diaboli, & omnis plebs Acherunticâ minimè formidanda eft. Diffidentiam in Deum talis formido nudit. Injuria in Deum eft diabolum metuere. Hinc ajunt eas, qui veneficos accufant, aut iis fe aliter opponunt, non facile ab hac hominum colluvie lædi. Quarto fatentur fagæ, homini in pauperes sincerè largo noceri non poffe.

In Horrenti agrò Wertami virginium cenobium triennio à fagis graviffimè infeftatum eft. Originem mali eam affirmit. Venefica è monafterio librâ falis petiit, poft bimestre reddendam, & quidem cum fenore, & eddidit: fed fenus illud acceffit, quoddò monialium quadam à diabolo infefta. Huic hofpitiortas referarunt expulfus eleemofynarum ulus, & ufuræ receptus.

Venefici, & Pharmaceutriæ diabolorum amica, ut tam hominibus, quam pecoribus nocent, adiguntur. Quod quò commodius poffint, fubinde medicant. Ne gaugant rogari? vicinum eft periculum. Nam iis potiffimum officere creduntur, qui aut fperem negant, cum tamen magos effe nefciant, aut qui dant, etiam diaboli cognatos effe non ignorent.

Anno millefimo quingentefimo feptimo, Pictavis, in celeberrimo religioforum hominum conventu optima fide narratum, duos magos bûxæ & lurido vultu, emaciato corpore, fqualidâ veste ad opulentas ædes petiiffe tipem; eâ negatâ, famuliam maleficis artibus, carminibusque ita meantallè, ut domeftici omnes in rabiem acti, miferabile fati genus obierint. Rigidioris animadverfionis hic nemo Deum accufet. Domus illius in quibus non unâ folùm inclementiâ in pauperes peccarunt. Hoc illis folenne fuit, egentes verbis & peris repellere, nec panem nec pecuniam largiri, plus vini vomere, quam agris impendere; equos & canes lautius quam homines fame fractos pascere. In hos tales jure merito Satan carnifex immittitur. Percant, qui pauperes perire volunt; iudicium illis fine mifericordiâ, qui non fecerint mifericordiam. Ergo in facinationes & veneficia eleemofynæ alexipharmacum funt.

§. II.

LAudem in fuper comparant eleemofynæ, famam colligunt gloriam conciliant, immortalitati manent. Canit Hebraeus pfaller: iucundus homo, qui miferetur & commodat, difponet fèrmões fuos in iudicio, quia in æternum non commovebitur. In memoriâ æternâ erit iuftus, ab auditione malâ non timebit. Querit Auguftinus: Quæ hæc auditio mala? Itè in ignem æternum. Auditio prorfus mala, auditio longe peffima, quia æterna. Ab hac fibi non metuit fîncera in pauperes liberalitas. De iudice Chrifto per eleemofynas placando in figniter Chryfoftomus: Magnum illic iudicem, inquit, ars rhetoris nulla decipiet, nullius potentia mitigatur, dignitati non cedet. Hic verò iudicem exorabimus & placabimus.

Quatuor præmia, in ois hoc malum cavetur. Vide Virgilii 1. 4. c. 10. Bodinum l. 3. c. 1. de demonomaniâ magorum. Brevis Ambrosii 1. 6. collat. fact. c. 25.

Eleemofynæ laudem comparat & precant. Pfall. 111. v. 5, 6, & 7. Chryfo. 5. de hom. 6. de mus. pag. 736.

MAR... IN... ELIC... CA...

mus. Responde judici. priusquam in pretorium veniat. Da inopi pecuniam & iudicem mitigasti. Penitentia sine eleemosynâ mortua est. & sine plumis volare nequit, non habens eleemosynâ pennas.

Et quantum erit gloriæ, ab illo iudice humanissimè invitari. Venite benedicti. percipite regnum. Quos adedè amanter vocat? Misericordes. Sed ubi virtutum ceterarum encomia? Tacentur, non quod eæ suum sibi præmium non habituræ, sed quod primum debeatur misericordiæ. Olim in gymnasiis Societatis IESV, non solum libellus aureus in præmium, sed etiam ex amaraco lectum in victoriæ signum dabatur juvenilibus principibus. Mos laudabilis; & velim revocatum. Christus in supremo iudicio, non tantum misericordibus præmium. ut ceteris dabit: Percipite regnum; sed insuper etiam orbe universo spectatore, misericordes coronâ pacifici donabit, cum insigni laude. Hæc amaraci corolla non defluet, non marcescet, virebit æternum. In memoriâ æternâ erit iustus. Quid operosius, quid ardentius, quam celebritatem & nomen quærimus? eleemosynæ perennasti, eleemosynæ consecrant æternitati; ab eleemosynâ nomen usquequaque præclarissimum venit.

Antiq. annos 40. in sicutiorum in-stauratio-ne.

Psal. 111. v. 7.

Ecclesi. c. 44. v. 9. & seqq.

Psal. 111. v. 9.

Iob c. 13. v. 12.

Greg. l. 11. Mor. c. 17. mibi pag. 74.

Ecclesi. c. 31. v. 11.

Quod Socrates explicatissimè docens: Sunt, inquit, quorum non est memoria; perierunt quasi non fuerint. Sed illi viri misericordie sunt, quorum iustitie non sunt oblivioni tradite; pietates non desuerunt; cum semine eorum permanent bona, &c. & filii eorum propter illos usque in æternum manent: Semen eorum & gloria eorum non derelinquetur. His accinit regius psaltes: Dispersit de lit pauperibus: iustitiâ ejus manet in saculum saculi, cornu ejus exaltabitur in gloria. Quid non molimur, quanta facimus memorie parandæ? montes perfodimus, maria sonamus pontibus, lunam pæne cælo deducimus in terram. At Iobus huc famæ ambitum irridens: Memoria vestra: inquit, comparabitur cineri. Gregorius interpretæ dicti: Omnes, inquit, qui cogitatione terrenâ huic seculo conformantur, per omne quod agunt, huic mundo relinquere sui memoriam conantur. Alii bellorum titulis, alii aliis edificiorum mœnibus, alii disertis doctrinarum liberalium libris instanter elaborant, sibi que memorie nomen edificant. Sed cum ipsa ad finem celerius viva decurrat, quid in ea fixum stabit, quando & ipsa celeriter mobilis pertransit? Aura cinerem rapit. Reclæ stultorum memoria cineri comparatur, quia illic ponitur, ubi ab aurâ rapiatur. Quantumlibet enim quisque pro faciendâ gloriâ sui nominis elaboret, memoriam suam quasi cinerem ponit, quia hanc citius vitæ mortalitatis rapit. Homo misericors fragrantissimam sui memoriam relinquit: Eleemosynas illius enarrabit omnis Ecclesia sanctorum. Parentes filii, filii nepotibus, isti pronepotibus, alii aliis narrant. Hinc illæ pauperum panegyres: Quam hic dominus liberalis & beneficus in egenos fuit, hi fame, illi frigore perierunt, ni hunc virum habuissent subministratorem & opifera: hos ille facultatibus exui prohibuit, hos ære alieno liberavit, hos, ne ad incitas adigerentur, retinuit, illis in morbo cibos submisit, his dotem suppeditavit, horum pudicitiam modis aliis servavit, æterno nomine dignissimus.

§. III.

Tabithæ eleemosynas enarrat omnis Ecclesiâ.

Tabitha, seu Dorcas, Christi discipula in Ioppe, memoriam sui non marmori, non æri, non chalybi curavit incidi, nihilominus eleemosynas illius enarrat omnis Ecclesia sanctorum. Hæc enim erat, beato Lucâ teste, plena operibus bonis, & eleemosynis, quas faciebat. Postquam igitur Tabitha mortalitati cessit, miserunt Ioppenes, qui principem Apostolorum accerferent. Cum advenisset Petrus, duxerunt illum in cœnaculum, & circumsteterunt illum omnes viduæ stemes, & ostendentes ei tunicas & vestes, quas faciebat illis Dorcas. Hæc pauperum comploratio

A Petrum adedè commovit, ut mortuam revocaverit ad vitam. Siquidem quod Apostolorum Acta testantur: Assignavit eam vitam. Ita scilicet Dorcas ad immortalitatem consecravit eleemosynis.

Anno quadringentesimo vigesimo septimo Paulinus Nolæ Antistes, id facinoris per liberalitatem ausus est, quod orbis etiamnum miratur & adorat. Paulinus gente nobilis, vir consularis, illustris facundia, magnarum opum, insignis formæ, Philosophiâ & Theologiâ egregiè imbutus, oratione tam solutâ quàm ligatâ scripsit multa, sed nec profapia, nec forma, nec opulenta, nec eruditio, neque facundia tantum ei auctoritatis, famæ, celebritatis ac gloriæ conciliarunt, quantum una atque unica misericordia. Nam Paulinus positus facibus Christi amore pauper è divite, monachus egit. A cucullo ad mitram vocatus, mensâ frugalissimâ contentus, quidquid de cetero annuorum redituum habuit, in pauperes erogavit laudatissimâ prodigalitate. Iamque in fundo suspirabant opes, nec restabat, quod expendere. Eo ipso tempore vidua filium ab hoste captum pretio redimi postulavit. Paulinus æris inops præter seipsum, apud se nihil inveniens: Mea mater, inquit, quod dare possim non habeo. Hoc age, me ipsum accipe: tui juris me profiteor: Vende, & in servitium trade: hæc una superest ratio liberandi filii. Femina joculari præfulem arbitra serias preces iteravit: At ille, ut erat eloquentissimus, dubitanti feminæ persuasit, ut sibi credere auderet, quamvis nec tum quidem suis ipsa oculis id satis crederet. Vnâ igitur profecti sunt in Africam, quod Vandali Campaniam vastantes viduæ filium abduxerant. Hic vidua Guntharii regis generum accedens, filium reddi precibus infimis flagitavit. At barbarus erecto supercilio: Sine litro, ait, hinc non abibit. Mox vidua: En, inquit, hunc hominem in filii vicem sisto. Regius gener ingenio viri vultu de-

B Status, quam calleret artem quaesivit. Colendi hortis, respondit Paulinus. Gratissimum id fuit. Ita viduæ filius in libertatem assertus: Ita Paulinus merx ipsa & mercator, pro homine se hominem vendit. Iam non liberalis, sed ipsa liberalitas. Has Paulini eleemosynas obtulisset, & enarrat omnis Ecclesia sanctorum. In memoriâ æternâ erit iustus. Nam eo ipso, inquit Gregorius, quo facta sua solius Dei oculis imprimi, nomen suæ memorie in æternitate figit. Paulinum pæne omnis priscorum Patrum senatus laudat. De morte Paulini Vranioris, quædam de vitâ Antonius Gallus, qui humanioris litteraturæ ipsi præceptor fuit. Paulinum Ambrosius, Hieronymus, Gregorius Magnus, Gregorius Turonensis laudant: Eundem Prosper, Eulogius, Venantius Fortunatus, Severus Sulpitius prædicant. Quanti hunc virum Augustinus fecerit, testantur ejus epistolæ, trigesima secunda, trigesima quarta, sexagesima quinta, ducentesima sexagesima, & liber primus de Civitate Dei, caput decimum; Paulino librum de curâ agendâ pro mortuis Augustinus inscripsit. Paulinus Romæ in æde divi Bartholomæi, quem in illâ sepulchrali quiete socium habet, est conditus. Eleemosynas autem illius enarrat omnis Ecclesia sanctorum.

C Status, quam calleret artem quaesivit. Colendi hortis, respondit Paulinus. Gratissimum id fuit. Ita viduæ filius in libertatem assertus: Ita Paulinus merx ipsa & mercator, pro homine se hominem vendit. Iam non liberalis, sed ipsa liberalitas. Has Paulini eleemosynas obtulisset, & enarrat omnis Ecclesia sanctorum. In memoriâ æternâ erit iustus. Nam eo ipso, inquit Gregorius, quo facta sua solius Dei oculis imprimi, nomen suæ memorie in æternitate figit. Paulinum pæne omnis priscorum Patrum senatus laudat. De morte Paulini Vranioris, quædam de vitâ Antonius Gallus, qui humanioris litteraturæ ipsi præceptor fuit. Paulinum Ambrosius, Hieronymus, Gregorius Magnus, Gregorius Turonensis laudant: Eundem Prosper, Eulogius, Venantius Fortunatus, Severus Sulpitius prædicant. Quanti hunc virum Augustinus fecerit, testantur ejus epistolæ, trigesima secunda, trigesima quarta, sexagesima quinta, ducentesima sexagesima, & liber primus de Civitate Dei, caput decimum; Paulino librum de curâ agendâ pro mortuis Augustinus inscripsit. Paulinus Romæ in æde divi Bartholomæi, quem in illâ sepulchrali quiete socium habet, est conditus. Eleemosynas autem illius enarrat omnis Ecclesia sanctorum.

§. IV.

Eleemosynæ sunt immortales amaranthi; liberalitas in pauperes nobilissimus amaricini liquor est, cælo terraque fragrans; misericordia æterni nominis parens est.

Eberhardus avitâ majorum nobilitate illustris, ex Hilpostainiorum Comitum profapia natus, in sacrâ divi Benedicti familiâ se Deo devovit. Iamque Abbas Biburgi, in peregrinos & pauperes miræ liberalitatis fuit, nec ullum facillè sine beneficio dimisit. Biburgense hoc cœnobium miles adiit ex itinere, & in egeno hero liberalitatis

hero suo ad efficiendas vires precarium vinum penit. A
 Præfectus rei vinariæ, vir ceterâ pius ac religiosus, do-
 minum officiosè recepit in cœnobium, famulo pro for-
 ribus relicto. Hic morâ impatiens, & inhûmaniter, ut
 sibi videbatur, exclusus, Ratisbonam abiit. Intellexit
 hoc Eberhardus, & mox monachum penoris pro-
 curatorem jam senem, quique propriæ sanguinem
 miserat, Ratisbonam pedibus iussit insequi, & ei
 deferre vinum, cui negasset inhûmanitatis. Miles jam
 urbè ingressus, & monachi suâ causâ fatigati sortem
 miseratus, obstupuit ad tam insolitam benignitatem:
 oblatum verò vini calicem promissimis manibus accepit.
 Calix æterno dignus pretio, siue iubentis spectes
 misericordiam, siue obedientiam parentis. Hic idem
 Eberhardus ex Abbate Archiepiscopus Salisburgenfis
 omnes cogitationes ad vitæ innocentiam composuit,
 miseros omni ope, consilio & auxilio præsens absens
 sublevavit; pauperum ulcersorum & elephantiacorum
 turguria per se coram adiit, & revisit, victus &
 morbi subsidia benignissimè præbuit: sordes, sanem,
 vomicas, taboque fluentes artus ipse contraxit,
 nihilque prætermisit officii, quod ab infimo quoque
 non sine fastidio & horrore præstari solet. Quis E-
 berhardum Comitem nosset, ni seipsi cælo terrâ-
 que notum fecisset tam præclarâ in egenos liberali-
 tate? Hinc etiam illud Eberhardus obtupescendum
 ausus. Die quadam turgurium ingressus, hominem
 leprosum in eo decumbentem reperit, eumque, si
 quid vellet, interrogavit. Cui leprosus, Eucharistiam
 desidero. Mox allata, & ab Eberhardo in leprosi os
 immissa est. At ager vix ingestam cum vomitu velut
 nauseans rejecit. Eberhardus manum supposit, vomitum
 excepit, & in honorem Sacramenti tam fec-
 dam expuitionem ipse glutit. Die postero ad eundem
 reviviscens non invenit hominem, dixeruntque vicini à
 multo tempore neminem leprosum in eâ domuni-
 cula habitasse. Ita satis perspicuum est, leprosi for-
 mam induisse Christum, qui suorum fidem ac con-
 stantiam sic solet experiri. In memoria æternâ e it ju-
 stus, ab auditione malâ non timebit.

Et eius ob-
stupelcen-
dum fa-
ctum.

Aug. in ps.
no. v. 4.

Chri. c. 5.
v. 14.

De his 2ac.
Lippeloo,
Franc. Ha-
reth, Ba-
ron. to 8.
Plurimi
Sanctorum
suis vesti-
bus friggē-
tes egenos
rum artus
tegeret velarunt

Quapropter, inquit Augustinus, oculos Christianâ fi-
 de in hæc promissa erige; non te deserit Deus in terrâ &
 aliquid promittit in celo: promissionem habes vitæ presentis
 & future.

CAPVT IX.

Eleemosynas dare, Sanctorum omnium contentissimum fructus studium.

IN sacris carminibus Salomonis sponsum caelestem
 sponsâ variè dilaudans: Manus illius ornata est, in-
 quit, plena hyacinthis, ornata gemmis & annulis.
 Qui manum habet plenam, prius manum evacuât,
 quam aliud eâ recipiat. Exemplo id monstramus: Qui
 dexteram nummis aureis implevit, non antè herbas
 odoriferas recipit, quam humidos aureos deposuerit,
 aut excidere permiserit. Christus, qui manus habet
 plenissimas, à nobis stipem accipere, & illam supremi
 iudicii die coram orbè vult extollere. *De dextis mihi; ac-
 cepti à vobis.* Si ergo stipem à vobis accipiat, necesse est
 prius plebas manus excutiat. Atqui manus illius ple-
 nâ gemmis, oppletæ hyacinthis: quâ igitur ratione
 accipiet aliquid à nobis? occasionem quatit, quâ
 manus plebas in nos prius evacuet. Hic dare incu-
 tum est, si plus, quam dedecis, accipias. Siq; nemini
 non facillimum erit ac gratissimum dando distulere.
 Hoc omnes amici Christi, hoc sancti homines pro-
 bè sciverunt. Eam ob causam contentissimis studiis,
 id unum egerunt, ut quidquid possent, Christo da-
 rent, pro iis decuplo, centuplo, millecuplo; plura re-

cepturi; pro plumbò aurum, pro vitris gemmas pro
 silicibus uniones, pro quisquilis margaritas, pro cre-
 pundis latifundia possessuri. Dederunt pauperibus, &
 thesaurum nunc habent in celo. Hoc hominibus san-
 ctis omnibus exploratissimè fuit nil gratis dari Chri-
 sto: propterea certarunt, qui alter alterum largiendo
 vinceret, reculas suas velut viles herbulas, affectu gra-
 di, miseratione magnâ, dederunt opulento & pauperi
 Christo, & decedentes interim hyacinthos collegerunt.

Atque istud hoc capite dicemus, contentissimum
 omnium Dei amicorum & sanctorum hominum stu-
 dium fuisse, sua pauperibus largiri.

Diversa prorsus fuere hominum sanctorum stu-
 dia. Inte hos ille magis solitudini ac silentio,
 iste corporis castigationi ac jejuniis impensè vacavit;
 hic legendo, ille contemplando sese crebrius exercuit;
 hic labores manuarios, iste intentionem animi arden-
 tius complexus est: orationibus & eleemosynis pro-
 pensissimè vacarunt omnes. Canit Ecclesia: Omnes
 Sancti, quanta passi! Luceat incitè, modò pie dicere:
 Omnes Sancti quanta compassi! In hoc uno sibi om-
 nes simillimi, omnes, omnes; Disperserunt & dede-
 runt pauperibus: iustitia illorum manet in sæculum
 sæculi.

Patientiæ magister Iobus de seipso: *Ab infantia meâ,*
 inquit, *crevit mecum misratio, & de utero matris meæ*
egressa est mecum. 1. *Si desperi prætereuntem, eo quod non*
habuerit indumentum; & absque operimento pauperem. 2. *Si*
non benedixerunt mihi latera ejus; de vellibus ovium mea-
rum calefactus est. 3. *Si negavi, quod volebant pauperibus,*
oculos viduus expectare feci. 4. *Si comedi buccellam meam so-*
lus, & non comedi papillus ex eâ. 5. *Fori non mansi peregrin-*
us, ostium meum viatori patuit. Hoc de sanctis omni-
 bus rectissimè dixeris: Ab infantia eorum cum ipsis
 crevit misratio, & ab utero cum illis egressa est. Hinc
 eorum plurimi seipso sicut etiam vestibus spoliarunt,
 ut menduculos argentes tegerent.

Anno quadringentesimo quadragésimo nono Con-
 stantinopoli sacerdos, & illius Ecclesiæ œconomus
 fuit Martianus, cum quo sanè ab infantia crevit mis-
 ratio. Hic vestes suas pauperi daturus sollicitè prius
 circumspexit, an sine arbitro id facere liceret. Ita non
 solum misericordiam habuit, sed vanâ gloriam ne ha-
 beret, jugulavit. Sed viri sanctimoniam Deus tantò
 minus latere voluit, quanto magis illa latebras quæsi-
 vit. Siquidem Martianus dum ad aram faceret, sub
 ornati sacrificantis auream vestem indutus habere vi-
 sus, & ideo apud Patriarcham accusatus est quatum-
 vis innocens. Cum enim ille, diduxisset vestem, insons
 viri nuditas apparuit. Nec difficilis fuit conjectura ve-
 stem auream à reginâ Misericordiæ submissam. Huic
 recens addo.

Anno millesimo quingentesimo nonagesimo septi-
 mo Panormi civis primarius, qui Dominicum illud
 (*Quod uni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis*) altè animo
 imbiberat, uni pauperum vestes suas omnes donavit,
 certissimum habens, Christum ab eo vestiri, qui ve-
 stisset pauperem. Neque levis pretii fuerunt hæ ve-
 stes, de quibus solum pallium, ducentis aureis æsti-
 mabatur.

Idem fecerunt Sanctorum plurimi, qui vestibus,
 quas suo corpori detraxerant, friggentes egenorum ar-
 tus velarunt. Fecit hoc Philippus Nervus. Fecit idem
 Arelatensis antistes Cæsius, qui etiam num septennis
 puer pauperibus modò palliolum, modò thoraculam,
 aliâque vestimenta tedit liberalissimè: domi à paren-
 tibus ob id rigidâ quaestione habitâ, respodit, præter-
 cutes; ignotos homines abstulisse. Idè Agidius Ab-
 bas fecit, qui tunicam exiit, ut eâ pauperem ægrotum

Sacris ho-
minibus
explorari
fuit nihil
vico dari
gratis.

psal. 111.
v. 9.

Ab infantia meâ,
v. 31.
de utero matris meæ
v. 31.
Si desperi prætereuntem,
v. 19.
eo quod non
habuerit indumentum;
v. 20.
& absque operimento pauperem.
v. 20.
Si non benedixerunt mihi latera ejus;
v. 16.
de vellibus ovium mea-
rum calefactus est.
v. 17.
Si negavi, quod volebant pauperibus,
oculos viduus expectare feci.
v. 20.
Si comedi buccellam meam so-
lus, & non comedi papillus ex eâ.

Zach. Lip-
pelo die 10.
Januarii

Annalēs
Societ. Iesu
dicto anno.
Mast. c. 25.
v. 40.

De his 2ac.
Lippeloo,
Franc. Ha-
reth, Ba-
ron. to 8.
Plurimi
Sanctorum
suis vesti-
bus friggē-
tes egenos
rum artus
tegeret velarunt

